Biroul permanent al Senatului
Ep400 / 17.06.2026

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului
L685 / 9.11.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă privind notificarea electronică a expirării termenului de valabilitate a actelor administrative individuale

Analizând **propunerea legislativă privind notificarea electronică a expirării termenului de valabilitate a actelor administrative individuale**, transmisă de Secretariatul General al Camerei Deputaților cu adresa nr. Plx.403/26.05.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D504/27.05.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare instituirea unui mecanism de notificare electronică prealabilă, cu caracter exclusiv de informare, prin care beneficiarii actelor administrative individuale cu durată determinată să fie informați de către autoritățile și instituțiile publice emitente cu privire la încetarea valabilității acestora.

Demersul legislativ este argumentat în cadrul Expunerii de motive prin faptul că acesta „*va contribui la creșterea gradului de predictibilitate și accesibilitate a relației dintre administrația publică și destinatarii actelor administrative individuale, fără a afecta regimul juridic aplicabil acestora*". Totodată se menționează că „*Necesitatea intervenției legislative rezultă și din beneficiile concrete pe care un asemenea mecanism le poate genera atât pentru beneficiari cât și pentru autoritățile și instituțiile publice*".

2. Prin conținutul său normativ, proiectul face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Menționăm că în analiza Consiliului Legislativ se mai află un proiect, respectiv „Propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de Urgență nr. 57/2019", transmisă de Secretariatul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/2509/26.05.2026, având obiect similar.

Pentru sistematizarea legislației și promovarea unor soluții unitare, este recomandată dezbaterea concomitentă a acestor două propuneri legislative și adoptarea unui singur act normativ.

5. Ca observație preliminară, semnalăm că soluția legislativă propusă potrivit art. 2 alin. (2), prin raportare la art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1), este de natură să genereze o aplicare neunitară a legii. Astfel, deși, potrivit art. 1 alin. (1), proiectul reglementează obligația autorităților și instituțiilor publice de a transmite, prin mijloace electronice, notificări prealabile beneficiarilor cu privire la expirarea valabilității actelor administrative individuale emise cu durată determinată, iar art. 2 alin. (1) stabilește o sferă largă a autorităților și instituțiilor publice cărora legea urmează să li se aplice, art. 2 alin. (2) limitează aplicarea obligației de notificare la categoriile de acte administrative individuale pentru care autoritatea sau instituția emitentă deține, în evidență electronică, datele necesare transmiterii notificării.

În același timp, proiectul instituie un regim sancționator pentru nerespectarea obligației de notificare electronică, fără a reglementa însă, în mod corespunzător, obligația autorităților și instituțiilor publice care nu dețin asemenea evidențe electronice de a le constitui într-un anumit termen. În acest sens, art. 13 alin. (1) se referă numai la utilizarea și configurarea aplicațiilor informatice existente, iar nu și la crearea unor evidențe electronice sau aplicații informatice acolo unde acestea nu există.

Potrivit soluției legislative, autoritățile și instituțiile publice care au deja un anumit nivel de informatizare sunt supuse obligației de notificare electronică și, implicit, riscului sancționator, în timp ce autoritățile și instituțiile care nu dețin evidențe electronice pentru aceleași categorii de acte administrative rămân, practic, în afara obligației principale instituite de lege. Or, o asemenea soluție poate conduce la aplicarea diferențiată a legii în funcție de nivelul actual de digitalizare al fiecărei autorități sau instituții publice, iar nu în funcție de natura actelor administrative vizate și de necesitatea informării beneficiarilor.

Pentru asigurarea caracterului unitar al reglementării, fără a ne pronunța asupra oportunității soluției legislative, apreciem că este necesară reanalizarea acesteia, în sensul instituirii unei obligații

etapizate de constituire sau adaptare a evidențelor electronice necesare transmiterii notificărilor, cu stabilirea unor termene și condiții clare de implementare, inclusiv în sarcina autorităților și instituțiilor publice care nu dețin asemenea evidențe.

Sub rezerva acestei observații de principiu, la forma actuală, se rețin următoarele observații și propuneri:

5.1. Ca observație de ordin general, învederăm că, deși textul face trimitere la Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), prin modul în care este reglementată colectarea și prelucrarea acelor date personale care urmează a fi utilizate la emiterea notificărilor electronice în discuție, adică la data emiterii actelor administrative individuale cu durată determinată și opțional pentru beneficiar, nu reiese, totodată, și dreptul cetățeanului de a se retrage ulterior din sistemul de notificări, după ce inițial a optat în acest sens.

5.2. De asemenea, semnalăm că propunerea legislativă prevede caracterul exclusiv informativ al notificării electronice, însă având în vedere dispozițiile referitoare la sancțiuni disciplinare și contravenționale, pentru a evita transferarea excesivă a responsabilității asupra administrației publice și a personalului acesteia, recomandăm inserarea unei norme potrivit căreia obligația de urmărire a termenului de valabilitate și de solicitare a prelungirii sau preschimbării actului administrativ să rămână, în principal, în sarcina titularului actului, acesta neputând fi absolvit de propria obligație de diligență prin simpla neprimire a notificării electronice.

5.3. Din punct de vedere al sistematizării normelor proiectului, remarcăm întinderea succintă a sa, de numai paisprezece articole, caz în care nu se justifică recurgerea la împărțirea textului pe capitole.

5.4. La **art. 1**, în ceea ce privește textul propus pentru **alin. (1)**, în vederea îmbunătățirii exprimării, dar și a corelării cu titlul, propunem ca formularea „cu privire la expirarea valabilității actelor administrative individuale emise cu durată determinată" să fie redată sub forma „cu privire la expirarea **termenului de valabilitate a** actelor administrative individuale emise cu durată determinată".

De asemenea, semnalăm că, deși **alin. (2)** menționează că notificarea „*nu aduce atingere regimului juridic al actelor administrative*", totuși, pentru actele în discuție, proiectul folosește imperativul cu privire la obligația autorităților și instituțiilor publice

emitente de a transmite notificări electronice prealabile încetării valabilității acestora. În vederea evitării oricărui echivoc, este necesară reanalizarea și reformularea corespunzătoare a textului.

Totodată, pentru consecvență terminologică cu titlul, propunem ca, după cuvântul „Notificarea", să fie inserat și termenul „**electronică**". Pentru aceeași rațiune, după expresia „actelor administrative", sugerăm să fie inclus și adjectivul „**individuale**", observație valabilă în mod corespunzător pentru toate situațiile similare.

La **alin. (3)**, semnalăm că sintagma „*fără a aduce atingere prevederilor legilor speciale care reglementează emiterea, modificarea, suspendarea sau încetarea actelor administrative individuale*" este mult prea generică și nu întrunește cerințele de precizie și accesibilitate a reglementării.

5.5. La **art. 2 alin. (2)**, semnalăm că, prin utilizarea construcției „*deține în evidență electronică, datele de identificare a actului, data expirării termenului de valabilitate a acestuia sau cel puțin o categorie de date de contact ale beneficiarului*", norma este lipsită de precizie, claritate și predictibilitate, fiind necesar a fi reformulată în mod corespunzător.

Totodată, sugerăm ca, în locul termenului „notificare" să fie menționată expresia „notificare **electronică**", iar sintagma „autoritatea sau instituția emitentă" să fie redată sub forma: „autoritatea, **instituția administrației publice centrale și locale** sau **entitatea aflată în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acesteia**".

Pe de altă parte, semnalăm că redactarea normei este de natură să creeze dificultăți în aplicare, întrucât utilizarea conjuncției „sau" între categoriile de date necesare transmiterii notificării conferă textului un caracter echivoc. Or, pentru transmiterea efectivă a notificării electronice, autoritatea sau instituția emitentă trebuie să dețină, în mod cumulativ, datele de identificare ale actului administrativ individual, data expirării termenului de valabilitate al acestuia, precum și datele de contact ale beneficiarului.

Prin urmare, recomandăm ca partea finală a normei să fie redactată astfel: „datele de identificare ale actului, data expirării termenului de valabilitate **al** acestuia, precum **și, în cazul în care au fost furnizate de beneficiar, datele de contact necesare transmiterii notificării**".

5.6. La **art. 3 lit. c)**, întrucât norma are ca obiect definirea datelor de contact, iar nu a canalelor de comunicare, sugerăm reformularea părții finale a definiției, după cum urmează: „sau **alte date de contact**

care permit transmiterea notificărilor prin mijloace de comunicare electronică".

La **lit. d)**, având în vedere că folosirea parantezelor pentru redarea unor explicații suplimentare este interzisă de normele de tehnică legislativă, propunem eliminarea celor care încadrează acronimul SMS.

De asemenea, pentru rigoarea redactării, sugerăm ca sintagma „notificările prin cont de utilizator" să fie reanalizată, întrucât notificarea reprezintă conținutul transmis beneficiarului, iar nu un mijloc de comunicare electronică.

5.7. La **art. 4,** semnalăm că există posibilitatea lipsei corelării textului propus cu legislația specială aplicabilă diverselor domenii specifice. Astfel, multe acte normative speciale prevăd deja proceduri proprii de reînnoire a actelor administrative individuale cu durată determinată, stabilite în temeiul unor acte europene sau prin acte interne, putându-se genera în raport cu acestea un conflict de natură juridică. Spre exemplu, atunci când o autoritate sau instituție publică notifică electronic un beneficiar cu privire la încetarea valabilității unei licențe speciale în 90 de zile, dar legea specială menționează că dosarul de reînnoire trebuia depus cu 6 luni înainte sau trebuia să cuprindă verificarea și avizarea periodică a îndeplinirii unor condiții, sub sancțiunea pierderii dreptului, notificarea devine inutilă și induce beneficiarul în eroare. Drept urmare, recomandăm reanalizarea textului propus și reformularea clară și precisă a acestuia, eventual prin exceptarea actelor în discuție care au deja proceduri de reînnoire fixate prin legi speciale.

De asemenea, menționăm că, în ceea ce privește **alin. (3)**, este de analizat dacă formularea „*În cazul actelor administrative individuale cu termen de valabilitate mai mic sau egal cu 60 de zile,*" nu prezintă o contradicție cu norma prevăzută la art. 2 alin. (3), potrivit căreia „*Dispozițiile prezentei legi nu se aplică actelor administrative individuale cu termen de valabilitate mai mic sau egal cu 10 zile*".

5.8. La **art. 5 lit. e)**, cu privire la expresia „potrivit legii", avem în vedere prevederile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care dispun faptul că, *dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare*, observație pe care o reiterăm și pentru alte cazuri similare, inclusiv și pentru redactarea „în condițiile legii".

5.9. Referitor la norma propusă pentru **alin. (1)** al **art. 7**, întrucât enunțarea autorităților și instituțiilor administrației publice centrale și locale este realizată în cuprinsul art. 2 alin. (1), pentru corectitudinea

normei de trimitere, propunem ca, după abrevierea „art. 2", să fie inserată expresia „**alin. (1)**".

Reiterăm observația și pentru **alin. (4)**, unde propunem ca acesta să debuteze după cum urmează:

„(4) Autoritățile și instituțiile publice **prevăzute la art. 2 alin. (1)** ... .".

5.10. La **art. 8 alin. (1),** prin raportare la **art. 9 alin. (1) - (3)** și **art. 13 alin. (1) și (2)**, semnalăm că, deși opțiunea de a nu impune utilizarea unui sistem informatic unic poate fi justificată prin necesitatea unei implementări flexibile, **proiectul nu stabilește cerințe funcționale minime** aplicabile sistemelor informatice, platformelor informatice comune sau aplicațiilor informatice proprii utilizate pentru transmiterea notificărilor electronice.

Astfel, există riscul fragmentării soluțiilor informatice și al procedurilor utilizate de autoritățile și instituțiile publice, ceea ce poate conduce la aplicarea neunitară a legii, în special sub aspectul generării notificărilor, respectării termenelor de transmitere, interoperabilității și asigurării securității cibernetice.

5.11. La **art. 9**, cu privire la norma preconizată pentru **alin. (2)**, față de exprimarea „să respecte cerințele de securitate cibernetică și legislația privind protecția datelor cu caracter personal", relevăm faptul că pentru întrunirea cerințelor privitoare la previzibilitate și claritate, aceasta ar putea fi complinită, pe de o parte, cu informații privitoare la domeniul *securității cibernetice*, iar, pe de altă parte, cu referințe referitoare la actele normative din domeniul protecției datelor cu caracter personal avute în vedere.

Situații asemănătoare întâlnim și la **art. 10 alin. (1)**, pentru formularea „potrivit reglementărilor aplicabile statutului acestora", precum și la **alin. (2)**, în cazul construcției „în condițiile și cu procedurile stabilite de reglementările în vigoare", pentru care reținem aceeași propunere.

5.12. Semnalăm că normele din cuprinsul **art. 11** nu întrunesc cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate, fiind redactate într-un mod generic, fără a putea fi aplicate în practică.

Astfel, alin. (1) face o trimitere generală la competențele legale ale unor organe de control, alin. (2) prevede aplicarea unor măsuri de remediere și a unor termene de conformare, fără să stabilească niciun criteriu referitor la aceste aspecte, iar alin. (3) se referă la incidența răspunderii conducătorului sau instituției publice „în condițiile legii".

Se impune, de aceea, reanalizarea textelor sub aceste aspecte.

5.13. În ceea ce privește norma propusă pentru **alin. (2)** al **art. 12**, pentru evitarea oricăror ambiguități în interpretare, propunem ca textul

„fără includerea elementelor prevăzute la art. 5 lit. a) – e), precum și, după caz, a informațiilor prevăzute la lit. f)", să fie scris „fără includerea elementelor prevăzute la art. 5 lit. a) – e), precum și, după caz, a informațiilor prevăzute la lit. f), **a aceluiași articol**".

La **alin. (3)**, referitor la sancțiunea prevăzută de text, precizăm că stabilirea unor limite prea largi ale amenzii (de la 4.000 lei la 20.000 de lei), în mod nediferențiat, pentru toate faptele stabilite drept contravenții în cuprinsul alin. (1) și (2), conduce la nerespectarea principiului proporționalității sancțiunilor contravenționale consacrat de art. 5 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, potrivit căruia sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite. Or, prin stabilirea unei diferențe atât de mari între limita minimă și limita maximă a amenzii, precum și prin aplicarea acelorași limite de sancțiuni tuturor faptelor, nu poate fi determinată aprecierea legiuitorului cu privire la periculozitatea faptei, soluția legislativă conferind, în plus, o putere discreționară a agentului constatator în ceea ce privește individualizarea sancțiunii.

Precizăm că necesitatea respectării principiului proporționalității în cazul actelor normative prin care se stabilesc și se sancționează contravenții a fost subliniată de Curtea Constituțională în Decizia nr. 152/2020 (par. 131 și 132).

La **alin. (4)**, precizăm că, potrivit art. 15 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001, constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor se fac de către **persoanele** anume prevăzute în actul normativ, numite în mod generic „agenţi constatatori", şi nu de către anumite autorităţi.

Prin urmare, norma trebuie reanalizată și reformulată în mod corespunzător, cu precizarea că, în cazul în care se preconizează instituirea unei proceduri distincte de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor, derogatorie de la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, proiectul trebuie completat cu norme exprese în acest sens.

La **alin. (5)**, pentru asigurarea uniformității în materia reglementării contravențiilor, precum și pentru precizie normativă, textul trebuie reformulat, astfel:

„**(5)** Contravențiilor prevăzute la alin. (1) și (2) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare".

5.14. La **art. 13 alin. (3)**, pentru redarea fidelă a titlului hotărârii Guvernului invocată, astfel cum aceasta a fost adoptată și publicată în

Monitorul Oficial al României, este necesară scrierea textului „conform Hotărârii Guvernului nr. 941/2013 privind organizarea și funcționarea Comitetului tehnico-economic pentru societatea informațională" sub forma „**potrivit dispozițiilor** Hotărârii Guvernului nr. 941/2013 privind organizarea și funcționarea Comitetului **T**ehnico-**E**conomic pentru **S**ocietatea **I**nformațională".

La **alin. (4)**, pentru un spor de rigoare normativă și pentru corelare cu norma propusă la alin. (2), sugerăm ca enunțul „și conformitatea componentei de notificare prevăzute de prezenta lege" să fie scris sub forma „și conformitatea componentei **funcționale** de notificare **electronică** prevăzute **la alin. (2)**".

Reiterăm observația și pentru norma de la **alin. (5)**.

Totodată, semnalăm că, potrivit art. 7, furnizarea datelor de către beneficiar este opțională, beneficiarul asumându-și astfel de la început riscul lipsei notificării prealabile cu privire la expirarea termenului de valabilitate a actului administrativ individual în cauză, cu toate consecințele de rigoare.

Redactarea actuală a proiectului nu oferă, însă, o soluție juridică pentru situațiile tranzitorii ale actelor individuale cu durată determinată aflate deja în curs de valabilitate și pentru care autoritățile și instituțiile publice emitente nu dețin, actualizate sau nu, datele de contact aferente notificărilor.

În plus, învederăm că, potrivit proiectului propus, autoritățile și instituțiile publice emitente ale actelor administrative individuale cu valabilitate determinată vor trebui să aplice reguli noi de notificare, deși legile lor de funcționare și procedurile aplicabile stabilite nu prevăd această obligație.

Pentru asigurarea corelării legislative obligatorii în cazul actelor normative, este necesar ca proiectul să conțină în plus o dispoziție finală cu privire la necesitatea modificării corespunzătoare a respectivelor acte normative de organizare și funcționare și a procedurilor aplicabile.

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 558/11.06.2026